

De mens maakte een rondedans

"Ik voel me zo eenzaam," zei de linker grote teen tegen de andere.

"Ik niet meer," zei de rechter, "sinds ik me verbonden weet met het hart."

"Dan baan ik me een weg naar jou toe."

"Niet doen!" reageerde de rechterteen verschrikt. "Dan loopt het wezen mank en zal verongelukken, waardoor zijn hart niet meer klopt en wij niet meer door zijn stromend bloed met elkaar verbonden zullen zijn. Ook wij zullen gedoemd zijn te sterven vooraleer we elkaar hebben bereikt. Richt je tot het hart, dan zend ik je mijn bloed, mijn meeleven. Je zult geen eenzaamheid kennen."

De grote teen lette eens aandachtig op het bloed dat door hem stroomde en voelde dat ze één waren in dit leven.

De andere tenen die dit gesprek hadden afgeluisterd werden jaloers op deze eensgezindheid. Ze eisten aandacht en niet alleen dat.

"Vertel eens," begon de linker kleine teen, "waar halen jullie het recht vandaan om grote teen te wezen. Ook ons komt die plaats toe. Let maar op hoe wij uit zullen groeien en niet meer klein te krijgen zijn, nu we weten dat de groten de gang van het wezen bepalen."

De rechter grote teen was hierover heel verbaasd. "Niet wij bepalen de gang van het wezen; wij houden de gang die hij bepaalt slechts in evenwicht, doordat we ons op hem afstemmen."

"Dat kun je nu wel mooi zeggen," mengde zijn buur zich in het gesprek, "maar door jou krijg ik nauwelijks een poot aan de grond." De tenen draaiden de grote tenen de rug toe en gingen zo eigenzinnig hun gang.

De mens kreeg snel vermoeide voeten en nam daarom regelmatig een voetbad, wat goed is voor de bloedcirculatie. Daarna legde hij zijn voeten te rusten op een kussen. De rechter grote teen, die wist wat dit te betekenen had, wees de anderen op de symptomen. Deze hadden intussen ook gemerkt dat het allemaal niet zo vlot liep als ze gedacht hadden en waren bereid te luisteren naar goede raad.

"Wat moeten we doen?" vroegen ze benauwd.

"Wees jezelf," antwoordden de grote tenen en richtten hun aandacht wederom op het hart. Te laat, want de mens stootte zich pijnlijk aan een stoelpoot. Daar leed de rechter grote teen het meeste onder. De andere tenen, die de grote tenen nauwlettend in het oog hadden gehouden om van hen te leren, vroegen zich af of het nu wel allemaal goed zou lopen. Aangezien ze niets beters wisten, waren zij echter de enigen waarop ze vertrouwen konden en het enige punt waarnaar ze zich richtten. De aandacht was echter niet wederzijds. Toen ze dit bemerkten, werden ze kwaad en scholden: "Gemene machtswellustelingen, vuile egoïsten, geflipte egotrippers, jullie bekommeren je in het geheel niet om jullie naasten, maar alleen maar om jullie zelf. Steeds weer trekken jullie je in jezelf terug en sluiten je af voor ons. Wij zijn tenminste solidair met elkaar!"

Vooraf de rechter grote teen was helemaal uit het veld geslagen. "Nú, als jullie dan zo solidair zijn, wat zitten jullie dan te zeuren. Dan hebben jullie toch precies wat jullie wilden en zochten. Ons heb je dan niet meer nodig." Verbitterd trok hij zich in zichzelf terug en richtte zich tot het hart. Zo vernam hij het meeleven van de andere grote teen.

"Joh, ik weet wat je voelt. Maar trek het je niet zo aan. Ze weten niet wat ze doen. Ook ik heb eerst tegen je opgezien, vooraleer ik wist dat ik op moest zien tegen het hart, om de weg vrij te maken voor het voelen van eenheid in leven. Heb geduld en gun hen de tijd het te leren."

Daarop richtte de rechter grote teen zich tot de anderen.

"Jullie hebben me diep gekwetst, maar ik laat me niet meer raken, omdat ik jullie begrijp. Het is aan jullie zelf de taak de weg naar het hart vrij te maken. Ik kan daarbij slechts van dienst zijn indien ik mij daarin ook steeds weer tot het hart richten kan. Ik geef jullie mijn bloed, mijn meeleven. Eis nimmer van me mezelf te verloochenen uit naam van de solidariteit, omdat jullie niet jezelf kunnen zijn. Dat betekent de ondergang van het wezen en ons tenen."

Enkele tenen mopperden nog wat na, het niet helemaal begrijpend, maar alle besloten voortaan te proberen in de pas te blijven.

De mens maakte een rondedans.

Anja Strik 1984-1985, redactie m.m.v. Rik Jaspers 2005-2006